

på den baggrund ikke medlemsstaterne til at fastsætte regler om tavshedspligt, der udelukker, at der fra Finanstilsynet videregives oplysninger til Folketinget, når Folketinget tager særlige skridt til at få en sag oplyst. Videregivelse af oplysninger til Folketinget kan således efter stk. 2, nr. 10, ske, hvis Folketinget nedsætter en parlamentarisk kommission efter grundlovens § 51, eller når der ved særlig lov eller i henhold til retsplejelovens § 21 nedsættes en kommissionsdomstol til at undersøge bestemte spørgsmål om Finanstilsynets virksomhed. Oplysninger kan også videregives til Folketingets Ombudsmand efter ombudsmandslovens § 7.«

I industriministerens besvarelse af spørgsmål nr. 10 til lovforslaget (L 127 - bilag 7) anførtes bl.a. efter indhentet udtalelse fra Justitsministeriet:

»På baggrund af den nævnte rådserklæring og under hensyn til, at formålet med 2. bankharmoniseringsdirektivs regler om tavshedspligt er at sikre, at oplysninger, som stammer fra ét EF-lands tilsynsmyndigheder, er undergivet tavshedspligt i et andet EF-land, finder Justitsministeriet det nærliggende at antage, at direktivet ud fra en formålsfortolkning ikke er til hinder for, at der f.eks. til et af Folketingets stående udvalg videregives fortrolige oplysninger vedrørende danske pengeinstitutter. Bestemmelsen i forslaget § 50 a, stk. 2, nr. 10, er i overensstemmelse hermed.«

Under lovforslagets behandling i Erhvervsudvalget blev bestemmelsens formulering ændret, således at det blev præciseret, at Folketingets adgang til at få fortrolige oplysninger vedrørende danske pengeinstitutter er betinget af iværksættelse af særlige procedurer (Folketingstidende 1989-90, tillæg B, sp. 798). Denne ændrede formulering blev vedtaget.

4. I forbindelse med lovforslagets behandling i 1990 har Justitsministeriet således lagt til grund, at direktivet – selv om spørgsmålet er uomtalt i direktivets tekst – ikke er til hinder for, at fortrolige oplysninger vedrørende danske pengeinstitutter videregives til Folketingets stående udvalg.

5. På baggrund af det anførte må det antages, at der inden for rammerne af direktivet vil kunne ske en vis udvidelse af adgangen til at videregive oplysninger af den her omhandlede art.

Såfremt en sådan udvidelse ønskes, kunne en bestemmelse herom f.eks. formuleres ad modum det oprindelige lovforslag på følgende måde:

»10) til Folketingets Ombudsmand, til en parlamentarisk kommission nedsat af Folketinget eller til Folketingets stående udvalg som led i den parlamentariske kontrol med forvaltningen.«

Det følger i så fald af bestemmelsen i § 50, stk. 4, at de pågældende folketingsmedlemmer undergives den særlige tavshedspligt efter § 50 b, stk. 1, med hensyn til disse oplysninger.

Spørgsmål nr. 11:

Udvalget anmoder justitsministeren om teknisk bistand til udarbejdelse af ændringsforslag til bank- og sparekasselovens § 50 b vedrørende partsbegrebet, således at også henholdsvis obligationsejere og aktionærer, jf. Himmerlandsbanksagen og Lagtinget/landstyret og Finansieringsfonden, jf. sagen om Færøerne, betragtes som parter.

Svar:

1. Efter bank- og sparekasselovens § 50 b, stk. 5, anses som part i forholdet til Finanstilsynet alene det pengeinstitut, som undersøges efter § 50, stk. 1, vedrører.

I forarbejderne til bestemmelsen er anført følgende (Folketingstidende 1989-90, tillæg A, sp. 3429):

»Stk. 5 fastsætter regler om, hvem der kan anses som part i forholdet til Finanstilsynet, når tilsynet efter lovens § 50, stk. 1, undersøger enkelte pengeinstitutters forhold. Der foretages herved en præcisering af forvaltningslovens partsbegreb, således at det alene er det pengeinstitut, hvis forhold undersøges, der kan anses som part. Dette betyder bl.a., at andre end pengeinstituttet, selv om de pågældende måske har interesser i sagen, ikke har mulighed for f.eks. aktindsigt.

Bestemmelsen er bl.a. foranlediget af, at der efter nogle afgørelser fra Folketingets Ombudsmand og Erhvervsankenævnet er opstået tvivl om partsbegrebets udstrækning i relation til bestemmelsen i lovens § 50, stk. 3. Således har ombudsmanden i en sag fra 1987, jf. FOB 1978, s. 64 ff, fundet, at en indlånerforening, der ikke var klageberettiget over for tilsynets beslutninger, desuagtet måtte anses som part.